

สำหรับเด็กที่หูตึงแต่กำเนิด เมื่อใส่เครื่องช่วยฟังแล้วจำเป็นต้องฝึกฟังและฝึกพูด เพื่อให้รู้จักและเข้าใจความหมายของเสียง จึงจะสามารถพัฒนาภาษาและการพูดได้

ผู้ที่ประสาทเสื่อมจะต้องระมัดระวังรักษาหูเป็นพิเศษ เพื่อป้องกันไม่ให้หูตึงมากขึ้น หรือมีอันตรายเพิ่มขึ้น จึงมีข้อแนะนำดังต่อไปนี้

1. ทุกครั้งที่มมีปัญหาเกี่ยวกับหูควรปรึกษาแพทย์ หรือถ้าเป็นไปได้ ควรปรึกษาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางหู โดยเฉพาะ
2. ไม่ควรหยอดยาหรือรักษาหูเองโดยไม่ปรึกษาแพทย์
3. อย่าแคะหรือล้างหูโดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะไม่ควรให้ช่างตัดผมแคะหูให้โดยเด็ดขาด และไม่ควรใช้ของแข็งที่มีปลายแหลมหรือมีคมแคะหู
4. หลีกเลี่ยงการทำงานในที่ที่มีเสียงดังตลอดเวลา และไม่ควรเข้าไปในบริเวณที่มีเสียงดังมาก ๆ เช่น บริเวณสนามบิน หรือบริเวณที่มีการจุดประทัด ระเบิด พลุหรือยิงปืน เป็นต้น เพราะเสียงดังเหล่านี้จะทำให้ปวดหู หรือหูตึงมากขึ้น
5. มียาหลายประเภทที่เป็นพิษต่อประสาทหูโดยเฉพาะ ฉะนั้นในการใช้ยาทุกครั้งไม่ว่าจะเป็น

ยาฉีดยาหรือยารับประทาน จำเป็นต้องปรึกษาแพทย์เสมอ เพื่อให้แน่ใจว่ายาที่ท่านใช้นั้นไม่มีอันตรายต่อหู และขอให้หลีกเลี่ยงการใช้ยาดังต่อไปนี้

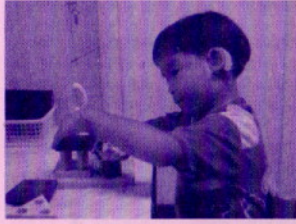

- ยารักษามาลาเรีย (ควินิน) หรือยาแก้ปวด เช่น เอ.พี.ซี , แอสไพริน หรือยาแก้ปวดอื่นๆ ถ้ารับประทานมากเกินไปหรือติดต่อกันเป็นเวลานานๆ อาจทำให้หูอื้อและประสาทหูเสียได้ ถ้าจำเป็นต้องรับประทานแล้วรู้สึกหูอื้อให้หยุดยาทันที
- ยาฉีดยาประเภทยาปฏิชีวนะต่างๆ เช่น สเตอริปโตมัยซิน หรือยารักษาวัณโรค เนื้อออก โรคไต อาจทำให้ประสาทหูเสื่อมมากขึ้น
- 6. ถ้าในครอบครัวที่มีบุตรหูหนวก หรือหูตึงแต่กำเนิด ควรไปพบนักโสตสัมผัสวิทยา และนำบุตรคนอื่นๆ ไปตรวจการได้ยินเพื่อค้นหาความผิดปกติที่อาจเกิดกับบุตรคนอื่นๆ

คำแนะนำสำหรับผู้ประสาทหูเสื่อม (หูตึง)

หูตึงจะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ เช่น

- ปัญหาในการฟังทางโทรศัพท์
- ปัญหาในการสนทนากับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป

ในขณะที่พูดพร้อมๆ กัน

- ฟังเสียงจากโทรทัศน์หรือวิทยุดังเกินไป
- เกิดความเครียดในขณะที่สนทนา
- มีปัญหาในการฟังในร้านอาหารหรือห้องประชุม
- มักขอร้องให้ผู้อื่นพูดซ้ำหรือพูดเสียงดังขึ้น
- มีเสียงดังในหู และปวดหูเมื่อได้ยินเสียงดัง
- รู้สึกว่าผู้อื่นพูดเสียงอู้อี้ ไม่ชัดเจน
- ไม่เข้าใจว่าผู้อื่นพูดอะไรและตอบสนองไม่ถูกต้อง
- มีปัญหาในการฟังเสียงเด็กหรือผู้หญิง
- ผู้อื่นจะหงุดหงิดที่ท่านไม่เข้าใจ สำหรับเด็กมักจะมีประวัติดังต่อไปนี้
- ไม่สะดุ้งหรือตกใจต่อเสียงดัง
- ไม่หยุดดูคนมหรือหยุดร้องไห้เมื่อได้ยินเสียง
- อายุ 3 เดือนไม่ส่งเสียง

หรือสบตาเมื่อพูดด้วย

- อายุ 9 เดือนไม่หันเมื่อเรียกจากข้างหลังหรือออกเสียง "บ๊า"
- อายุ 1 ขวบไม่ออกเสียง

พยัญชนะบางตัว เช่น ก, ม, น, ด, บ

- อายุ 18 เดือน ไม่พูดคำโดดเพื่อแสดงความต้องการ
- อายุ 2 ขวบ ไม่พูดตามคำหรือวลีสั้นๆ และไม่ใช้วลีสั้นๆ ในการพูด
- ใช้ท่าทางในการสื่อความหมาย
- อายุ 4 ขวบ พูดแล้วฟังไม่เข้าใจ หรือ มักถามซ้ำๆ
- ชอบมองหน้าเวลาพูดด้วย
- ตอบไม่ตรงคำถาม
- ตอบสนองต่อเสียงไม่สม่ำเสมอ
- ดูโทรทัศน์หรือฟังวิทยุดังกว่าปกติ
- ดูเหมือนไม่เข้าใจทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน
- สื่อความหมายไม่เท่าเด็กวัยเดียวกัน
- หูอักเสบบ่อย

เมื่อประสาทหูเสื่อม(หูตึง)เป็นเวลานาน มักไม่สามารถรักษาให้หายขาดด้วยยาหรือการผ่าตัด